

Ο 'Ερρίκος Δ' στη Γαβριέλλα ντ' 'Εστρέ).

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

'Απ' τη Φονταίν, 29 Οκτωβρίου 1598.

'Αγαπημένη μου,

'Ο Λά Βαράν μούφερε αυτή τη στιγμή μαζεμένες τις επιστολές σου... Ξεχειλίζει η καρδιά κι η αγάλλισαι απ' την ψυχή μου, γιατί βλέπω και μόνος μου χειροπιαστά πως με θιμάσαι πάντα και πως όταν βρίσκω μακριά μου, μου γράφεις όσο μπορείς συχνότερα.

Τι κι αν άργω να λάβω τα γράμματά σου;... Αν φταίει σ' αυτό εσύ, γιατί σου λείπουν τα μέσα να μου τα στέλνεις τακτικά... Ναι!... Έχω και την απόδειξη μπροστά μου... Βλέπω λοχταρισμένως τις αγαπημένες μου επιστολές σου, που φέρνουν όλες ημερομηνία διάφορη... Μέρα παρά μέρα, δίχως νάχης δικές μου επιστολές, μού γράφεις μολταστά τακτικά...

Κάνει με εντυπωσιμένη πάντα, όπως και σήμερα, ψυχή μου λατρευτή... Ανακουφίζει όσο μπορείς τη σπαραγμένη απ' τον χωρισμό καρδιά μου και πιστεύω πως μόνον ή μεγάλη μου λατρεία στη Γαλλία μας και τα συμφερότά της, με κάνει να βρίσκω μακριά σου...

Κάθομαι σέ θρόνο, αγαπημένο μου αγγελουδί... Μά ή ψηλή μου αυτή θέσι μου ματώνει ολοόκληρη την βταρξί μου, όπως μάτونه το άζάνθινο στεφάνι το ιερό μέτωπο του Σωτήρα μας έπάνω στο Σταυρό του... 'Ετσι σπαράζωμαι κι' έγώ απ' τις ευνόχες, τις φροντίδες, τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις, που τριγυρίζουν την έξοια μου... 'Η μάτρω όμως κοντεύει να περάση...

Ναι... 'Αρχισα να λυτρούνομαι απ' τα εμπόδια που με κρατούν μακριά σου... Και τώρα με άνειποτη ανακούφιση σου γράφο αυτές τις λέξεις, δίνοντάς σου μιá ιδέα του δρομολογίου μου για τό Παρίσι... Ξέρεις βέβαια γιατί... Νοιώθεις την άπεραντη λατρεία μου σέ σένα και κατάλαβες δοθά... Μάντερες δοθά!...

Ναι... Αυτό είναι, χαρά της ψυχής μου. Αυτός είναι ο σκοπός μου... Να κανονίσης, δηλαδή, και σέ το δρομολόγιο σου με τέτοιον τρόπο, ώστε να βρεθής το μεσημέρι της 5 Νοεμβρίου στη Φλέξ... Είμαι άνευπονοος τρελλά και δωράν να σ' αντιχρώσω, πριν μω άζομα στο Παρίσι...

Δέν μπορώ, δυστυχώς, να σου περιγράφο πό έκτενωσ πόσo βαθεία σ' λαχταρώ, πόσο άπέραντα σ' αγαλώ και πόσο πολύ μου στοιχίζει ό ξενιτεμάς μου... Δέν αγάπησα ποτέ μου, ως τώρα, άλλη γυναίκα όσο αγάπησα εσένα... 'Ας μη θελήσει λοιπόν ή μοίρα μου να δικαιώσω ποτέ το μικρό ποτήρι της ερωτικής άπογοητεύσεως, παίρνοντάς το απ' τα κάτασπρα και τορνευτά γεράκια σου...

'Αγάτα με πάντα, όπως σ' αγατώ... Δέν έχω άπατηρα ν' άνεβάσης την αγάπη σου στα ύψη τα μεσοτικά που βρίσκεται ή αγάπη μου για σένα... Είναι άδύναμα τά φτερά σου, κουκλίτσα μου μικρούλα... Αυτό που θέλω είναι να μην αφήσης τόσο άδειο στην καρδιά σου που να τον πιάση ξαφνικά και δίχως να τό καταλάβης ένας τρίτος επιτήδειος... Αυτό θέλω από σένα...

Καλή άντάμωσι, γλυκειά μου... Φρόντισε να βρεθής στο Φλέξ την ήμέρα που σου έλ- 'Ο αγαπημένος της Γαβριέλλας ντ' 'Εστρέ, 'Ερρίκος Δ'.

... 'Ως τότε δέν θα ζω, όπως δέν ζω και τώρα... Καλή άντάμωσι, ψυχή μου...

Σου στέλνω την καλημέρα μου, μαζί με άπειρα φιλιά... Ε *

('Ο ίδιος στην ίδια).

Μάς χωρίζουν δυό μέρες άζομα, Γαβριέλλα μου καλή, ως τότε που θά συναντηθούμε... Δυό μονάχα μέρες... Μά πόσος καιρός, για μένα τον φτωχό!... Δυό μέρες — Δυό χρόνια... Δυό μέρες — Μιά ζωή ολοόκληρη για μένα, γεμάτη λαχτάρα και δίψα για την βταρξί σου...

Ρωτάω διαρκώς τους αδικούς μου: — Περνούν γρήγορα δυό μέρες;...

Και μου άπαντούν όλοι με χαμόγελο εύλαβικό, που κρύβει στο βάθος του μιá ειρωνία έλαφρή:

— Και τό ρωτάς αυτό τό πράγμα, Μεγαλειότατε; Νοιώσατε καθόλου πότε κιόλας πέρασαν τά χρόνια, ολοόκληρα χρόνια, από τότε που γεννηθήκατε ως τώρα που μάς ρωτάτε;

Δέν μένω, φυσικά, καθόλου ικανοποιημένος, αγγελουδί μου, απ' την απάντησή τους αυτή. Με πείραζε κατά βάθος ή κρυφή τους ειρωνία για την ολοφάνερη, είμαι βέβαιος, άγνοια μου... Μήπως μπορώ να κρύψω την τρεμούλα που κρυφτεί την καρδιά μου στη θήμισή σου; Θύμισσα λοιπόν μερικά με όσους... Κι' έναν μονάχα φίλησα!... Ναι... Τόν φίλησα με όλη την ψυ-

χή μου, γιατί εύλαβικά, μά και στοχαστικά, αυτός και μόνος έδωσε την απάντησή που περιέμενε ή ταραγμένη μου ψυχή... Μού είπε:

— 'Αν περνούν δυό μέρες γρήγορα;... Μά έξαργάται, Μεγαλειότατε, από κείνο που πρόκειται να συμβή έπειτα από δυό μέρες!...

'Εννοισα την αλήθεια του, χρυσή μου φίλη, κι' έπεσα με τά μούτρα στον ύπνο και στη δουλειά, για να περάσουν γρήγορα αυτές ή δυό μέρες που τις νοιώθω δυό αιώνες, όσο βρίσκομαι μακριά σου και πρόκειται να σ' ξαναβδω...

Μισώ τη δουλειά, όταν μου λείπεις... Είναι άναση, ζυλίζει τό κεφάλι μου και δύσκολα την τελειώνω, γιατί πάντα τό μυαλό μου δέν βρίσκεται κοντά μου... Φεύγει άθελά μου από μένα και πετάει με λαχτάρα πλάι σου, σπηδήτοτε και νάσαι ή άπόσταση που μάς χωρίζει...

Μισώ τον ύπνο, όταν μου λείπεις... Με κάνει να σ' ξεγνώσω κι' όταν σ' ξεγνώσω μου φαίνεται άνοστη ή ζωή... Νοιώθει κι' ό ύπνος μου όμως πόσο τον άποφείνω και πόσο τον μισώ και προσπαθεί πολλές φορές να με γλυκάνη... Ναι... Πολλές φορές ανακουφίζει την άγνοια μου για τον χωρισμό μας, στέλνοντάς μου όνειρα που μέσα τους εσύ μονάχα βασιλεύεις... 'Ω!... Τόν αγατώ τον ύπνο τότε...

Θά ούσωσ τώρα τό χεράκι και, πέφτοντας στο κρεβάτι μου, θά σ' αναζητήσω πάμ με τη σκέψη μου... Θά είμαστε μαζί όλη τη νύχτα, κι' όταν ξυπνήσω τό πρωί, μάλιστα μέρα θά μου ήμειν μόνο για να σ' σφίξω στην αγκαλιά μου...

Καληνύχτα σου, αγαπημένη μου, τώρα που σου γράφο... Και... Καλημέρα σου, αγαπημένη μου, για άβριο πρωί, που θάχης λάβει πια τό γράμμα μου αυτό και θά τό διαβάσης, ξαπλωμένη στο κρεβάτι σου... Καλή άντάμωσι και πάμπολλα φιλιά... Ε *

('Ο ίδιος στην ίδια).

Φονταίνειμλό, 24 'Απριλίου 1598.

Είμαι άπομεσήμερο, αγαπημένη μου, και δροσιά παντού, σωστή χαρά Θεού... Κι' όμως είμαι δυοτυχοσιμένος... Περιμένα σήμερα να σ' ιδώ ιδιαιτέρως, με κάποιο άσπλαγγο σημειομά σου, βασιτικό και κατογοραμένο, μωπτε με άφθαστη μοχθηρία πως είσαι γεμάτη άσολίες... 'Εβινες στο παλάτι για ένα σωρό δουλειές...

Στό διάβολο ή δουλειές, λατρεία μου! Δέν σούφταίξα σέ τίποτε για να με τυραννάς με τέτοιον τρόπο... Κι' άδικα να με σίγγης στην πιο φρικτή άπελευσία και να σβύνης με δυό-τρεις επιπόλαιες γραμμές σου τά τόσα όνειρά μου...

'Αλλοώς την είχα όνειρευτεί τη σημερινή ήμέρα... Και άπερίσκεπτα μου τη χάλασες εσύ με τον άστατο χαρακτήρα σου.

Και νάσαι!... Τρέχω τώρα πονεμένος άνάμεσα στού κίπου τά λουλούδια, άναζητώντας σε με δίψα... Λαχταρώ να σ' ξεχωρίσω άνάμεσα τους, μιá μιά άπογοητεύσι μικρή με δέχνη...

'Ολα τους είναι άνοστα μπροστά σου... Είσαι πιο ωμορφη και πιο δροσιά από κείνα κι' ή έλλειψή σου, ή άπουσία σου, τά άσχημίζει...

'Αναζητάω στο άζωμά τους τη μικρομένη σου πνοή και μου φαίνονται πως είναι όλα άπαισιές τσοκινίδες, δίχως ψυχή και νοστιμάδα...

Τι μωβάνες, γλυκειά μου; Γιατί μου τόπαίξες τόσο άσχημα τό τυραννικό αυτό παιχνιδί;... Γιατί με γέλασες;... Τι είδους άφορμές έχεις μαζί μου για να με βασανίζης έτσι;... Γιατί σ' άρδεσι πάντα να χώνης τά μυτερά νυχάκια σου στην πονεμένη και για πάντα χαρισμένη σέ σένα ταπεινή και φτωχή καρδιά μου και να μου τη σπαράξης άδικα;

'Απελιότημα πια να γυρίζω ολοόμωναχος στον κήπο, καρτερόντας μάτια τον έρχομό σου... Κάθησα σ' ένα πεζούλι, τριγυρισμένος από τριανταφυλλιάς και ξαναδιαβάζω μικραμένους τό σκληρό σου γράμμα...

Μου γράφεις πως που στέλνεις τό πορτραίτο σου για να τό φιλήσω και για να μου κρατάη συντροφιά, μιá που έκποδίστηρες εσύ νάρθηξ...

Ναι... Είναι αλήθεια πως τώχω μπροστά μου τό πορτραίτο σου και τό λατρεύω κι' αυτό... Μά τό λατρεύω μόνο γιατί τό κράτησες στα άσπρα σου γεράκια, κι' όχι γιατί σου μοιάζει!... 'Οχι γιατί σου μοιάζει, μά γιατί... δέν σου μοιάζει ούτε τόσο δά! Ναι... Έχω στην καρδιά μου έγώ ζωγραφισμένη μιá τόσο ωμορφη εικόνα σου, που μόνο τό πρωτότυπό της, δηλαδή εσύ, ολοόζωντανη άποσ είσαι, την ξεπερνάς στην ωμορφιά...

Νοιώθεις λοιπόν καλά, πόσo μονάχα εσύ υ' ενδιαφέρεις... 'Εσύ που είσαι ή πιο ωμορφη όχι μόνο απ' τά πορτραίτα σου, μά κι' απ' όλες τις γυναίκες που κλείνει μέσα του ό κόσμος... 'Ελα... Σ' λατρεύω... Ε *